

Reformatorisch of evangelisch of ...?

We kunnen niet om de evangelischen heen. We komen in onze gemeenten en daarbuiten steeds meer mensen tegen die het gereformeerde spoor der vaders verlaten en naar evangelische gemeenten overgaan.

E. Diepeveen

Door hun positieve levensstijl en hun betrokken omgang met Gods Woord stralen zij over het algemeen veel meer blijdschap en geloofszekerheid uit in hun dagelijks leven. Bij ons daarentegen is er toch vaak zo'n grote kloof tussen leer en leven, tussen zondag en door de week.

De evangelische beweging is echter ook geen eenheid. De voornaamste oorzaak daarvan is dat zij geen 'eigen' theologie en belijdenis hebben. De 'oude' belijdenissen zijn voor hen vaak niet meer dan een museumstuk. Elke gemeente heeft meestal haar eigen theologische prioriteiten. Wel wordt het gezag van de Schrift aanvaard als het Woord van God. En ook een persoonlijke geloofsband aan Jezus Christus door de Heilige Geest staat bij hen nadrukkelijk op de voorgrond. Maar over het algemeen is dat weinig doordacht en ademt een arminiaanse (remonstrantse) geest: niet God maar de gelovige is het middelpunt. Dat was al het grote geding dat speelde op de Dordtse Synode in 1618-1619! De wet heeft geen normerende functie meer bij de evangelische, nieuwtestamentische gelovigen. Want Christus heeft alles vervuld en voldaan. Alleen wat Christus hen leert en gebiedt is voor de praktijk van belang. Dan kan het allemaal wat ruimer. Christus heeft zoveel voor ons gedaan, wat doen wij voor Hem als tegenprestatie?

Maar hoe is dat bij ons, reformatorischen? Wat is het effect van de prediking? Is er bij ons ook niet veel scheefgegroeid? Wat een variatie in prediking! Met als gevolg meestal een leven van niet meer dan traditie, burgerlijk fatsoen en netheid. Al die dogmatische en theologische verschillen in ons denken kunnen ons zo in beslag nemen, dat we niet meer aan Christus en het leven met Hem toekomen. Wat een lauwheid en ingezonkenheid!

De evangelischen willen in het algemeen van de kinderdoop niet meer weten, maar richten zich vooral op de volwassendoop, een geloofsdoop. En dat alleen op grond van nieuwtestamentische teksten en niet op grond van Gods genadeverbond. Volwassenen komen tot geloof en besluiten om zich te laten dopen. Doorslaggevend daarbij is de eigen beslissing, het eigen gevoelen. 'Ik geloof en bepaal het zelf.' En de Heere mag daarop antwoorden. Het is echter meer een demonstratie van het geloof van de gelovige zelf, dan dat het opkomt uit Gods verbondsbeloften. Ook de volwassendoop, na als kind gedoopt zijn, is een miskennis dat de Heere de Eerste is en al heel vroeg in ons leven met Zijn verbondsbeloften tot ons kwam. Maar ook onder ons, reformatorischen, met onze nadruk op wedergeboorte en bevinding, kan ook enerzijds de waarde van het verbond sterk veronachtzaamd

worden en anderzijds bij overschatting ervan het gevaar van geloofsautomatisme met zich meebrengen.

Kritisch naar de evangelischen maar niet minder naar onszelf, mogen we het erfgoed van de reformatie ons echter niet laten ontroven. Allen zijn we van nature vijanden van de levende God in Christus. Maar als Hij komt met Zijn almachtige genade door de Heilige Geest is dat onwederstandelijk.

Breekt er niet iets in u?

Hebt gij u er nooit over verwonderd, heilig verwonderd, dat de waarde van één mensziel zo groot is, dat de lofzangen de ganse hemel doorruisen over één zondaar, die zich bekeert? Wiens hart hier nooit brak, die schaamt zich weg van 's Heeren aangezicht. Want hier is de eeuwige bewogenheid Gods, die vlees en bloed heeft aangenomen in Immanuël. Hier ontspringen de eeuwige fonteinen des heils uit het welbehagen Gods, ja zij golven op uit 't Vaderhart Gods. Dat zijn de gedachten des vredes, die niet uit ons brein zijn gekomen, maar uit de vrije ontferming des Heeren. En dat vaderhart Gods is verklaard in den Zoon Zijner ontferming, in de gave van Zijn liefde, in Zijn overgave aan de wereld. (ds. I. Kievit)